

Recensie: Keane ★★★1/2***

Grote Kaai, Lokeren
zaterdag 3 augustus 2019



foto © Lokerse Feesten

Recensie:

6 jaar duurde de break van de Britse melancholipopband Keane. Frontman Tom Chaplin ging in die tijd even solo en bracht in 2016 'The Wave' en het jaar daarop 'Twelve Tales of Christmas' uit. Keanes laatste album dateert alweer van 2012 met 'Strangeland'. In september komt hun vijfde studióplaat uit: 'Cause and effect' waarvan de eerste single 'The Way I Feel' nog voor de zomer uitkwam. Op de Lokerse Feesten trok Keane vooral de best of-kaart aangevuld met een klein beetje ('Love too much' en 'The way I feel') aan nieuw materiaal. Chaplin moest zich echter stevig uit de naad werken om de Grote Kaai in Lokeren mee te krijgen, moest het applaus constant oppoken door een luider applaus te vragen met een handgebaar alsof ie ondertussen vergeten was hoe bedwaard Belgen doorgaans op concerten reageren in vergelijking met Britten. Maar met afsluiters 'Crystal ball' (die outro!) en 'Sovereign light café' kreeg ie de handen van het publiek in de finale na een concert waarin ie hard moest trekken en sleuren, moeiteloos op elkaar.

Tom Chaplin is wellicht een van de beste live zangers die dit jaar op Lokerse Feesten aantreedt. Ook op de tweede dag van het stadsfestival dat dit jaar haar 45ste editie viert, liet de frontman van de Britse band met nog steeds Tim Rice-Oxley aan piano, keyboards, backing vocals, Richard Hughes aan drums, percussie, backing vocals en Jesse Quin aan de bas en backing vocals geen steken vallen. Tom haalde moeiteloos zijn hoge noten en nergens konden we hem betrappen op een onzuivere klank. Niels Destadsbader kan dus bij hem in de leer gaan.

Op vocaal en muzikaal vlak viel er dus weinig af te dingen op Keanes optreden. Alleen mocht het kwartet wat meer de vaart in de show halen. Tussen songs pauzeerden ze naar ons gevoel iets te lang waardoor de spanningsboog, de opbouw van het optreden er op den duur begon onder te lijden. En eerlijk? Die nieuwe songs klinken dan wel erg Keane - ze werden volgens Tom geschreven op een wel erg donkere plek maar ze willen ook wel wat hoop uitstralen - ze hebben volgens ons te weinig potentieel om de band terug volledig op de kaart te plaatsen. Maar laat het duidelijk zijn: Keane blijft wel nog om te refereren naar de lyrics van 'Everybody's changing' in het spel. Het is net dat, die 'Everybody's changing' dat ironisch genoeg niet van toepassing lijkt bij Keane. De Britten blijven naar ons gevoel dus té trouw aan hun formule. Marco Borsato doet dat ook wel, maar die Nederlander slaagt er wél in om zich om de zo veel tijd heruit te vinden door iets extra toe te voegen. Net daar lijkt Keane mee te (paarden)worstelen.

(lees verder onder de video)

Dit bericht bekijken op Instagram [Everybody's changing](#). Maar @keaneofficial na een break van zes jaar niet. @lokersefeesten Een bericht gedeeld door Concertnews (@concertnieuws) op 3 Aug 2019 om 2:00 (PDT)

Twee songs sneuvelen al in vergelijking met eerdere optredens. 'My shadow' en 'Try again' werden geschrapt waardoor het optreden van Keane in Lokeren nu afklokte op zeventig minuten. Openen deden Tom Chaplin en co met 'Bend and break', vol zelfvertrouwen het publiek oppokend naar het einde toe met: 'OK. Let's make some real noise now.' Maar dat effect bleef niet duren. Op de aanstekelijke pianoriff uit 'Silenced by the night' klaptten maar een beperkt aantal toeschouwers mee. Het voelde vooral aan dat Keane stond te spelen voor een publiek dat

voornamelijk voor Goose was gekomen. Dat een degelijke goede prestatie deels "onterecht overigens" op een koude steen terecht komt, heeft dan ook wellicht met de gans te maken, die toch wel voor een gans ander genre staat, ook al zei Chaplin in het begin van het concert dat we mochten doen wat we wilden: dansen, meeklappen, zwaaien of meezingen.

Op het einde van 'We might as well be strangers' richtte ie de micro naar het publiek en maakte er zo een singalong moment van. Bij 'You are young' laat ie eerst de vrouwen en vervolgens de mannen hoog 'wohoho' nazingen. Diplomatisch als de frontman is, stelt ie een gelijkspel voor en laat ie vervolgens de mannen en de vrouwen samen zingen. Net nadat de pianoriff die het publiek meegeklapt heeft het nummer wat meer punch en ritme geeft, volgt de aanstekelijke meezingmelodie.

Hits als 'This Is the Last Time' en 'Is It Any Wonder?' deden het aanzienlijk beter dan het nieuwe 'Love Too Much'. Maar met een uitstekend 'Everybody's Changing', 'Somewhere Only We Know', 'Crystal Ball' en 'Sovereign Light Café' tekenden we wel een sterke finale op. Opvallend ook hoe divers het publiek was dat in beeld genomen werd door de cameralui toen die enkele fans zagen meezingen op bekende nummers. Meisjes maar ook bijvoorbeeld een kerel met een sik, waarvan we dachten dat ie gewoon een dag te vroeg - de metaldag is op zondag "al op de Grote Kaai stond, zongen onder andere uit volle borst en met veel inlevingsvermogen de songs van Keane mee.

Tom Chaplin had overigens zijn huiswerk gemaakt. Hij wist dat de Lokerse Feesten waar Keane voor het eerst in haar bestaan optrad, 45 jaar bestaat en op vrijwilligers draait. 'Dat zegt alles over hoe ze in Europa een festival organiseren in vergelijking met Groot-Brittannië' voegde hij eraan toe waarop ie alle aanwezigen bedankte om present te zijn nadat Keane zo lang afwezig geweest was. Hij vond het prachtig ons opnieuw gezien te hebben en hoopte snel een nieuwe afspraak te kunnen maken met de Belgische fans.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Bend and Break
Silenced by the Night
On the Road
We Might as Well Be Strangers
The Way I Feel (nieuw nummer)
Spiralling
Bedshaped
Nothing in My Way
You Are Young
This Is the Last Time
Is It Any Wonder?
Love Too Much (nieuw nummer)
Everybody's Changing
Somewhere Only We Know
Crystal Ball
Sovereign Light Café